

Zand en staal

Zand en staal

De volledige trilogie

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow

Coverontwerp: Tengr.ai bewerkt door M.G. Crow

ISBN: 9789403835822

© 2025 M.G. Crow

Talenka

Proloog

Een uitgemergelde vrouw lag op een paars fluwelen deken. Haar zwakke ademhaling piepte. Ze zag eruit als een oude vrouw, maar was amper vijfendertig. De spierwitte huid stond in fel contrast met de donkere haren, die als dunne slierten tot aan haar heupen reikten. De zweetdruppels op haar voorhoofd scheidden een penetrante, zoete geur uit, die bijna misselijkmakend was.

Met een uiterste krachtinspanning richtte de koningin zich op. Het kostte haar buitengewoon veel moeite haar ogen te openen. Ze wendde zich tot het jonge meisje dat op de rand van het bed zat en haar hand vasthield.

“Ze komen!” riep de stervende koningin. “De mensen uit de lucht! We moeten ze stoppen voor het te laat is! Karan is niet meer te redden!”

Haar grip verslaptte. Als een voddendpop viel ze met open mond achterover. Haar opengesperde ogen braken toen haar ziel haar lichaam verliet.

Het meisje schudde aan de schouders van haar moeder. Ze hadden identieke tatoeages rond de polsen. Fraaie inktlijnen gaven aan de ingewijden weer wat hun afstamming was en welke rituelen ze hadden ondergaan.

“Moeder!” gilte het meisje.

Haar wereld stortte in. Ze voelde zich verre van klaar om de zware taak op zich te nemen, al had ze geen andere keuze. Haar pad lag vast vanaf het moment dat ze werd geboren.

Tranen rolden over haar wangen. Haar moeder had haar krachten opgebruikt, een valkuil, die veel van haar voorouders fataal werd. Als ze niet uitkeek, zou het ook haar dood worden.

Haar betraande ogen richtten zich op de jongeman, die bij de deur stond. Zijn lange, eveneens ravenzwarte haren hingen als een gordijn voor zijn natte ogen. Zijn kin rustte op zijn borst.

“Broer, we moeten Karan helpen,” zei het meisje. Ze stond op en viel hem om de hals. De verantwoordelijkheden die ze moest dragen,

weerhielden haar ervan te rouwen. Er stonden te veel levens op het spel. Voor haar moeder was het te laat, voor vele anderen nog niet.

Ze drong aan. “We moeten aan de profetie denken.”

Haar oudere broer knikte. Er wachtte hen zware tijden. Niets zou hetzelfde blijven. De stervende koningin had haar kinderen gewaarschuwd dat de mensen uit de lucht elk moment op hun planeet konden arriveren.

Haar dochter besepte dat ze niet iedereen zou kunnen redden. Haar hart bloedde niet alleen omdat ze haar moeder had moeten afgeven.

“Als we moeder begraven hebben ...” stamelde haar broer, die bij haar kwam staan.

Broer en zus keken elkaar aan. Hun verdriet mocht hun missie niet belemmeren. Ze hadden bijzondere gaven. Hun moeder had hen geleerd ermee om te gaan. Zij was de grootste ziener die hun volk ooit had gekend. De visioenen die ze had gekregen, waren zo verschrikkelijk dat ze opgelucht was geweest dat ze het lot van haar kinderen niet hoefde mee te maken. Haar dochter moest beslissingen nemen die de toekomst van de planeet zouden bepalen.

1

Aardjaar 6125

Een kleine robot bewoog over een hobbelig bospad. Enkele uren eerder was hij op onbekend terrein geland, een schroeiplek op een open plek in de begroeiing achterlatend. De enige getuigen van de vreemde aanwezigheid waren enkele geschrokken dieren. Haastig vluchtten ze weg toen het vreemde toestel hen naderde.

De ingenieuze sensoren van de onbemande verkenner namen de omgeving waar. Ze stuurden de verzamelde data naar computers aan boord van het ruimtetuig dat kilometers verderop vloog. De machine had geen zintuigen zoals levende wezens; het was een staaltje technisch vernuft dat meer waarnam dan duizenden ogen.

In het ruimteschip rolden cijfers en letters over een scherm. De bits en bytes werden omgezet in mensentaal. De analyses van de verkenningsrobot waren noodzakelijk. Het was een kwestie van leven of dood. Eén fout kon grote gevolgen hebben. Er was geen plaats voor emoties. Keiharde algoritmes konden beter oordelen dan de menselijke geest, al mocht deze laatste niet uitgesloten worden bij de eindbeslissing.

Een man volgde met argusogen de binnenkomende resultaten. De frons op zijn voorhoofd werd groter naarmate er meer gegevens op zijn scherm verschenen. Zijn oordeel zou het voortbestaan van de mensheid bepalen.

Wat hij las, kon hij amper bevatten. Zijn smeekbede werd verhoord, al was hij zijn geloof in God allang verloren. Religie hoorde tot het verre verleden. Wetenschap had de bovenhand in zijn wereld.

De kapitein draaide zijn stoel. Zijn blik kruiste die van de jongeman die hij net had opgeroepen en met hangend hoofd de cockpit betrad. Hij hield volgens de etiquette halt op korte afstand van zijn overste. Dat belette hem er ook van hem bij de keel te vliegen, een drang die hij regelmatig onderdrukte.

De man van middelbare leeftijd imponeerde de brugofficier. De jongeman besloot voor alle veiligheid zijn mening voor zich te houden. Hij kende zijn plaats.

De kapitein en de brugofficier droegen dezelfde donkerblauwe uniformen, al was het met andere insignes. Die patch op de borst maakte het verschil in wie het laatste woord had. Openlijk ging het tweetal formeel-vriendelijk met elkaar om. Achter de rug waren ze aartsvijanden. Toch was dit niet het moment om hun vetes uit te vechten.

Beiden beseften dat hun voortbestaan op een kantelpunt stond. De uitkomst van de analyses van de planeet die de robot verkende, waren cruciaal wilden ze een langere tijd wilden overleven, moesten ze het schip verlaten. Daar werden hun kansen met de dag kleiner. De veelbelovende technologie waarmee de Aardelingen een dikke vijf eeuwen eerder van hun vergane planeet werden geëvacueerd, begon te falen.

“Breng alles in gereedheid om te landen,” zei de kapitein bevelend. “We hebben volgens het mainframe een planeet zoals de aarde gevonden. Breng de bemanning op de hoogte!”

Richie knikte. Hij had zo zijn redenen om minder dol te zijn op de kapitein. Het was de eerste man waar hij een luisterend oor van verlangde en de laatste waar hij dat van zou krijgen. Met hangend hoofd verliet hij de cockpit. Als een papegaai herhaalde hij instructies voor het brugpersoneel dat in de ruimte naast de cockpit zat.

Het schip was de thuishaven van de mensheid. Weldra zou die op een andere planeet zijn, of iedereen vond de dood. Het was erop of eronder. De spanning aan boord was om te snijden.

Een zachte landing was niet meer mogelijk. Langer in het heelal ronddolen was ook geen optie. Ze moesten kiezen tussen een kans op overleven of een zeker einde voor de Aardelingen.

Door een aanvaring met een meteoriet was de kernreactor die het ruimteschip operationeel hield, lekgeslagen. Er zat niets anders op dan het hele compartiment af te sluiten en te hopen dat de motor het uithield tot ze een geschikte planeet vonden om op te landen.

Hierdoor waren er zware technische problemen ontstaan, zoals een tekort aan stroom in bepaalde compartimenten. Zo brandden er in de slaapvertrekken geen lampen meer. Alle energie ging naar het mainframe en het operationeel houden van het schip.

Ook de voedselvoorziening werd een ramp. De technologie die ervoor zorgde dat er chemisch vlees en chemische groenten konden worden gekweekt, leidde na meerdere eeuwen tot degeneratie. De pap die de magen van de Aardelingen vulde, bevatte nog weinig voedingswaarde.

Massaal de dood vinden in een crash was de laatste tragedie die de mensheid kon overkomen. De vorige kapitein had een drastische beslissing genomen om de overbevolking op het schip tegen te gaan. Het offer van duizenden mensen mocht niet te vergeefs zijn geweest.

De gegevens die de verkenningsrobot over de planeet waar het schip op afstevende had doorgestuurd, waren positief. Ze had dezelfde atmosfeer als de vergane aarde. Het ronde hemellichaam was er bijna een exacte replica van. Blauwe oceanen en continenten die vooral groen kleurden kwamen in zicht.

De laatste hoop van de Aardelingen was deze nieuwe planeet op tijd te bereiken voor de reactor het helemaal begaf en het schip een doodskest werd.

Nietsvermoedende boeren bewerkten hun velden. Het leven ging zijn gewone gangetje op de planeet waar het ruimteschip op afstevende. Het was lente en tijd om te zaaien. De grond moest worden geploegd. De boer had zijn paarden ingespannen en leidde de dieren voor de ploeg naar het veld. Hij begroette onderweg de mensen die hem die dag zouden komen helpen.

Een groot object dat als een vuurbol over hun hoofden scheerde, trok hun aandacht toen passeerde. Het stevende af op de bossen verderop, die al begonnen te branden voor het gevaarte de kruinen nog maar had geraakt.

Paarden steigerden voor de ploeg. Een gil weerklonk. Het werktuig dreigde naast de grond ook een vrouw te klieven. Iemand trok haar

opzij. Het scherpe lemmet miste haar op een haar na. Wat verderop kon een knecht de panikerende dieren tegenhouden.

De angst van de geschrokken menigte werd groter toen er een luide knal weerklonk. De grond trilde. Aan de horizon was vuur te zien. Rook steeg op. Een dik gordijn belemmerde het zicht. Het kwam uit de richting van de bossen.

De mensen staarden elkaar in paniek aan. Hun nieuwsgierigheid won het van hun angst. Enkele dappere landbouwers besloten naar het gevaarte te gaan om na te gaan wat er aan de hand was.

Een ander deel van hen ging naar het paleis dat vanop een heuvel uitkeek over de velden. Het was zeker dat de koning het enorme ding ook uit de lucht had zien vallen. Ze moesten hem echter spreken, omdat ze zonder zijn toestemming de dam niet mochten openzetten om de brand te blussen.

Vanuit een toren van het statige paleis keek de wachter naar de bosbrand in de verte. Een schok ging door hem heen. Hij liep zo snel hij kon naar beneden om de koning te verwittigen, hierbij viel hij bijna van de zo goed als eindeloze, gladde, steile wenteltrap.

“Sire!” gilde hij in paniek.

Een jongeman in een lichtblauw fluwelen pak waarop met fijn gouddraad een gedetailleerd bloemenpatroon was geborduurd, kwam hem tegemoet. Met een handgebaar legde hij de wachter het zwijgen op. Niemand durfde de koning tegen te spreken.

“Ik heb het gezien,” zei hij. “Ik zal Agiband sturen om poolshoogte te gaan nemen.”

Hierbij richtte hij zijn blik op de jongeman die naast hem was verschenen. De kerel was in een minder opvallend pak, in een deftige stof gehuld en droeg daarop een grijze flanellen vest. Agiband zag er tegenop om zijn opdracht uit te voeren, maar durfde de koning niets te weigeren.

De koning zelf wilde het rampgebied voorlopig vermijden. Hij stuurde liever een vertrouweling om de situatie te evalueren. Tot zover hij wist, was zijn zwaardmeester degene die het beste kon rijden

en daardoor ook het snelste heen en terug was om verslag uit te brengen.

Agiband liet niet merken wat er in hem omging. Hij had een naar gevoel bij de situatie. Verschillende keren had hij de koning erover willen aanspreken, maar had het niet gedurfd. Daarover beklagde hij zich op dat moment. Zonder morren liep hij naar de stallen, waar men zijn paard al had gezadeld.

De jongeman, die zijn rijdier aanspoorde, dacht er het zijne van toen hij onder de grote poort door het paleis uit reed. Al weken had hij nachtmerries over deze gebeurtenis. De koning daagde hem uit om te bewijzen dat zijn nare dromen op niets sloegen, of dat hoopte hij tenminste.

Agibands hartslag versnelde naarmate hij de plaats van het gloeiende gevaarte – dat zo groot als een dorp bleek te zijn – naderde, zeker toen hij ijzingwekkende kreten uit die richting hoorde komen.

2

De landing was, zoals voorzien, allesbehalve zacht verlopen. De bemanning kon alleen maar hopen dat de berekeningen van de verkenningsrobot klopten als ze de gecontroleerde crash zouden overleven. Hun schip maakte geen zuurstof meer aan. Die moesten de opvarenden nu uit de lucht halen.

Kapitein James Simon opende zijn ogen. Zijn kilblauwe irissen richtten zich op de gebarsten controlepanelen. De cockpit rondom hem had zware schade opgelopen door de crash. De verbinding met zijn artificiële verkenner was weggefallen. Het mainframe gaf geen kick meer. De gebroken schermen waren zwart.

Een diepe zucht ontsnapte uit de longen van de kapitein. Hij kon ademen. Amper bevattend dat hij nog leefde, klikte hij zijn gordel los. Bij het opstaan, voelde hij een stekende pijn in zijn been. Door de adrenaline had hij niet gemerkt dat er een grote scherf van een scherm in terechtgekomen was. Zijn gezichtsveld kleurde rood langs een kant. Een stuk van een paneel had zijn wenkbrauw opengehaald. Het bloed stroomde eruit. Hij verbeet de pijn. Zijn prioriteiten lagen ergens anders: hij moest nagaan hoeveel van zijn mensen de crash hadden overleefd.

“Richie!”

De deur bewoog. Richie kwam tevoorschijn. De jongeman had het geluk gehad dat hij tussen twee kasten was beland. Die hadden hem beschermd tegen rondvliegende voorwerpen. Hij had zich niet op tijd kunnen vastklikken nadat hij de rest van de bemanning had gealarmeerd.

De harde blik van de kapitein werd milder toen hij het lijkleke gezicht van de jongeman zag. Hij onderdrukte zijn binnenpretjes toen hij merkte dat zijn ondergeschikte bang was geweest.

“U bent gewond,” zei Richie.

“Het zijn maar wat schrammen,” gromde kapitein Simon. “Verzamel de overlevenden. Test de apparatuur. Red wat er nog van werkt. We hebben scanners en data-analysatoren nodig om te zien wat er zich

buiten het schip afspeelt en waar we eventueel voedsel kunnen vinden.”

Richie knikte en draaide zich om. Toen hij in het deurgat van de cockpit stond, liet hij zijn hoofd hangen. Een laatste twijfel maakte zich van hem meester.

“Volgens onze recente data leven hier mensen zoals wij,” zei hij.

“In een primitieve beschaving. Die gaan we snel bekeren. We hebben betere wapens. Ze zijn machteloos.”

O ja, geweld is alles wat je kent! Vergeet niet hoe het onze thuisplaneet is vergaan. Ik heb de lokale bevolking hier nog niet gezien en jij evenmin. Gaan we deze ook tot puin herleiden? Dan zal het hier ook niet lang blijven duren. Misschien moeten we die primitieve mensen een kans geven. Onze technologie gaat ons nu toch niet meer helpen. Hoe hebben wij al die jaren geleefd voor we die ontdekkingen deden?

Richie beet op zijn tanden om niet te laten merken wat er in hem omging. Hij dacht er het zijne van. Zijn geboorte had de kapitein niet gepland en verder beschouwde zijn overste hem als een teleurstelling.

Zonder morren verliet hij de cockpit. Zijn hart klopte in zijn keel. Hij vreesde gangen vol lijken aan te treffen. Tot zijn grote opluchting was dat niet het geval.

De overgrote meerderheid van de Aardelingen had de crash overleefd, al waren sommige gewond. Ze hadden de instructies om zich vast te maken en zich te beschutten goed opgevolgd. De ziekenboeg raakte hierdoor niet overbelast. Er diende zich echter wel een ander probleem aan.

De kapitein werd gedwongen zijn koppigheid opzij te zetten en naar de ziekenboeg te gaan omdat de scherf van het paneel een ader had geraakt en hij veel bloed verloor. De ingenieuze apparatuur werkte niet meer, waardoor gewonden met naald en draad gehecht moesten worden in plaats van met de gebruikelijke lasers. De dokters hadden de procedure wel geleerd tijdens hun opleiding, maar nooit toegepast. Daarom was de arts langer dan normaal bezig en dat irriteerde de kapitein. De hele doorstroom in de ziekenboeg stagneerde.

Met frisse tegenzin stelde kapitein Simon vast dat zijn brugofficier alles onder controle had. Hem zien falen, zou de kapitein een groot plezier hebben gedaan. Hij had zijn redenen om Richie niet te mogen. De jongeman was voor hem de herinnering aan het grootste verlies in zijn leven: namelijk dat van de enige vrouw waar hij ooit van had gehouden. En daarnaast waren er vele andere dingen voorgevallen waarom hij en Richie niet op goede voet stonden.

Opgelucht stelde Richie vast dat het leven in het gecrashte schip weer op gang kwam. Een jonge vrouw in een gelijkaardig donkerblauw uniform met andere insignes kwam hem tegemoet, terwijl hij de schade in de cockpit opmat. Doordat hij zo gefocust was op zijn taak, had hij haar niet horen binnenkomen.

“Richie,” zei de vrouw. “We kunnen nog niet naar buiten. Het schip is gloeiend heet. Het moet eerst afkoelen, anders verbranden we.”

Hij draaide zich om en staaarde haar met grote ogen aan.

Ze keek hem niet rechtstreeks in de ogen. Zijn blik was te confronterend. Hij was iemand die haar zou kunnen laten nadenken over dingen waar ze liever niet bij stilstond.

“Carla, wat is het probleem?” vroeg Richie.

De dochter van de kapitein beet op haar lip. Als hoofdingenieur had ze datascanners op de oppervlakte van het schip gericht. Die stuurden beelden van wat er buiten gebeurde door naar de geavanceerde tablet in haar handen. Wat erop het scherm verscheen toen Carla het in zijn richting keerde, bezorgde Richie kippenvel. De geluiden deden hem huiveren.

Jammerende kreten weerklonken. De mensen die het schip waren genaderd, verbrandden toen ze te dicht bij het gloeiende metaal kwamen. Ze verschroelden levend.

Richie wendde zijn blik van de tablet af. Het verbaasde hem niet dat Carla onbewogen bleef bij het aanschouwen van de gruwel. De appel was ogenschijnlijk niet ver van de boom gevallen.

Beiden hadden niet toevallig dezelfde lichtbruine haren als die van de kapitein voor hij grijs werd. Ze hadden ook dezelfde felblauwe

ogen. Innerlijk waren de brugofficier en de ingenieur tegenpolen, al konden ze uiterlijk hun verwantschap moeilijk verbergen.

“De mensen die binnen willen komen, worden levend geroosterd,” zei Carla emotioneel. “Ze weten niets van onze technologie. De atmosfeer van deze planeet is goed. Ze heeft een zon die gelijkaardig is aan die van de Aarde, maar wel twee manen, die samen eb en vloed regelen. En ...”

Richie had genoeg van haar technische uiteenzetting. Het gekreun van smeulende mensen op het scherm maakte hem misselijk. Liefst van al stuurde hij Carla weg in plaats van verder te blijven bekijken. Hij vond een excuus.

Hij onderbrak haar. “Je vader is gewond.” Hij wees naar het bloed op de gebroken panelen, wetend dat het van de kapitein was.

Als ze niet was binnengekomen, had hij zijn frustratie geuit door tegen de stoel van zijn vader te plassen. Dankzij haar tussenkomst, kon hij zich nog net inhouden. Het idee dat hij er misschien ooit zou in plaatsnemen, deed hem die minder hygiënische gedachte uit zijn hoofd zetten.

Met dezelfde kille blik als die van haar vader staarde Carla Simon hem aan. Richie Jones was in haar ogen een watje. De manier waarop hij aan zijn functie was gekomen, vond ze een regelrechte schande.

Richies moeder was een belangrijke diplomate aan boord. Ze was close met de kapitein, die na de geboorte van zijn dochter op haar avances inging. Toen ze zwanger raakte, dwong ze de kapitein zijn zoon niet te verstoten.

Richie was de bastaard die zijn vader voor de lieve vrede erkende en op zijn eenentwintigste een functie had gegeven. Dat zijn moeder kort daarna voldaan stierf, zorgde ervoor dat de brugofficier in de praktijk meer een loopjongen werd dan de tweede in rang. Hij legde zich erbij neer, voorlopig althans.

Carla moest zich als de oogappel en officiële dochter van de kapitein bewijzen. Ze kreeg niets voor niets. Dat knaagde aan haar als ze haar halfbroer zag rondlopen in zijn uniform. Hij was geen ster op school. Altijd hing hij aan het staartje. Ze verdacht de leerkrachten

ervan dat ze hem er altijd net door lieten omwille van de status van hun vader.

“Mijn vader wil die planeet veroveren.” Haar stem was even kil, al klonk deze enkele octaven hoge en minder zelfverzekerd dan die van de kapitein.

Richie was niet overtuigd dat zijn zus werkelijk een koele kikker was. Hij kreeg eerder de indruk dat haar gevoelens ergens in een kluis zaten, maar dat ze die nog had. Haar kon hij wel verdragen, in tegenstelling tot hun vader.

“We moeten met die mensen vrede sluiten,” zei Richie.

“Praat je met dieren?” vroeg Carla met haar neus in de lucht.

Ze liep hem parmantig voorbij en verdween uit de cockpit en ging in de richting van de ziekenboeg. Wat ze met hun vader te bespreken had, kon haar halfbroer niet schelen.

Richie staarde haar na. Was er echt zoveel verschil tussen hen? Zij was altijd de beste van de klas en haalde grote onderscheidingen. Hij werkte, als hij echt eerlijk was, liever met zijn handen dan met zijn hoofd. Gaf hem om het even welk defect voorwerp en hij herstelde het. Dat lukte Carla in geen eeuwen.

Bijna viel Richie flauw toen hij naar een andere gang liep, waar zijn vertrekken lagen. Hij was de ijle lucht van het schip gewend en niet de zuurstofrijke omgeving waarin hij zich nu bevond.

De spanning had hem gevelde. Hij moest even gaan liggen. Voorlopig wenste hij niemand te zien.

Enkele dorpelingen waagden het erop het gloeiende gevaarte te benaderen. Jammerend en krijsend bleef een dappere boer aan het rode metaal hangen. Met veel moeite konden zijn dorpsgenoten hem ervan los krijgen. Een groot deel van zijn huid werd afgestroopt. Sissend en smeulend bleef het tegen het ruimteschip plakken. De geur van verbrand vlees vulde de lucht.

“Blijf eraf, het staal gloeit!” beval de gezant van de koning die op zijn paard kwam aandraven.

De mensen draaiden zich in de richting van de jonge ruiter. Hij wendde zijn blik af toen hij de zwaar verbrande boeren zag liggen. Sommigen hadden zwarte armen en benen. De rest van hun lichaam zat vol blaren. Ze gilden het uit, verward in een ongenadige doodsstrijd.

Agiband verbeet zijn emoties. Hij hield zijn hoofd recht, al bloedde zijn hart. Voor hen zou hulp niet meer baten. Het was tegen de wet om hen uit hun lijden te verlossen, al wilde hij dat wel doen.

“Mensen, we moeten koning Garvon op de hoogte brengen!” riep hij.

“Ja, ga je vriend halen, Agiband!” snauwde een vrouw die hem tegemoet trad.

Haar afkeuring raakte hem, al had hij het kunnen zien aankomen. Zijn verminkte hand, een herinnering aan wat gloeiend staal kan doen, streelde de manen van zijn zenuwachtig briesende paard. Het dier viel moeilijk te kalmeren. Kwam het door de brandlucht of de inwendige onrust van de ruiter?

“Ik ben jullie vijand niet,” zei Agiband, de vrouw met een weemoedige blik aankijkend.

“Nee, je bent je eigen grootste vijand. Zeg koning Garvon dat we zijn slippendrager hier niet nodig hebben!”

Haar woorden doorkliefden zijn hart. Zijn lange, donkerblonde haren hingen in dunne slierten voor zijn gezicht. Als kind werd hij uitgekozen om in het paleis te wonen. Zijn uitzonderlijke gave om staal te bewerken, had de aandacht van de vorige koning getrokken. Hij had Agiband ontboden om hem vanaf piepjonge leeftijd te dienen. De jongen moest zijn talenten ontwikkelen om de koning te helpen. Sinds zijn zesde werd hij opgeleid tot wapensmid.

Zijn zwaarden waren uitzonderlijk mooi. Ze werden ingelegd met edelstenen. Niemand evenaarde zijn vakmanschap. De tol die hij voor zijn roem had betaald, was dat de lijfeigenen waar hij van afstamde hem niet meer wilden kennen.

“Tante,” zei Agiband tegen de vrouw die hem neerbliksemde met haar ogen.

“Jij bent mijn bloed niet meer,” snauwde ze en spuwde op de grond.

Agiband kon haar geen ongelijk geven. Hij maakte van zijn hart een steen en gaf zijn paard de sporen. Het raakte hem dat ook de zus van zijn moeder hem niet meer kon luchten. Hij had een deel van zichzelf verloochend. Het was geen toeval dat hij scherpere zintuigen had dan de rest van zijn volk. Hij en enkele andere Karanen waren door hun gemengde afkomst veredelde paria's.

In volle galop begaf hij zich naar het paleis. Zijn hart bonsde haast uit zijn borst. Het vreemde gevaarte boezemde hem angst in. In zijn visioenen kwamen er mensen uit. Met onbekende wapens vernietigden ze alles wat hem dierbaar was.

Dit kan niet waar zijn, hield hij zichzelf voor, hopende dat zijn nachtmerries geen toekomstvisioenen waren.

Zo snel hij kon, reed hij de poort door. Trillend stapte hij af en rende naar binnen. Hij moest de koning spreken.

Twee mannen stonden over een perkamentrol gebogen. Ze waren voor in de twintig. Beiden keken verwonderd op toen Agiband de kamer betrad.

"Sire," zei Agiband.

"Je weet dat je me bij mijn naam mag noemen," drong de jonge koning aan. "Ik was net met Gabaron mijn speech voor volgende week aan het voorbereiden."

"Garvon, er dreigt een groot gevaar," zuchtte Agiband. "Volgens mijn dromen gaat het stalen dorp uit de lucht dat ons vernietigen! Het is net zoals de Beran'tha hadden voorspeld!"

Koning Garvon fronste. Met een handgebaar maakte hij Gabaron duidelijk dat hij de zwaardmeester onder vier ogen wilde spreken. De dichter knikte en verliet de kamer. Hij knipoogde hierbij naar Agiband, met wie hij goed bevriend was. Gabaron was net als de zwaardmeester als kind uit zijn volk geplukt vanwege zijn uitzonderlijke gave. Beiden hadden dat te danken aan de afkomst van een van hun voorouders.

Met een glimlach keek Agiband Gabaron na en merkte zo niet het humeur van de koning als bij donderslag omsloeg.

Gabaron was uit het zicht toen Garvon los barstte. "Dat is een leugen! Je kent de bron van die teksten."

"Wat ik buiten zag, lijkt er sprekend op. De mensen die het benaderden, zijn levend verbrand. Het is net zoals de profetie van de Beran'tha. Gloeiend metaal, zo goot als een dorp en ..."

"Geloof jij die losbandige Saranieten?"

"Ik ben ook niet dol op die woestijnratten en hun losbandige tradities, maar wat ik net zag ... Je moet het zelf zien!"

"Ik geloof niets van wat die monsters zeggen. Vertel de mensen dat het een aardbeving was. Ik wil geen paniek, begrepen?"

Agiband stopte zijn pleidooi. Garvon geloofde alleen in de Karaanse wetten. Karan gold als het hoger koningshuis. Alle andere waren eraan ondergeschikt. De Saranieten in het brandende zand – zoals de lokale woestijn werd genoemd – hadden hun eigen regels. Hun zeden en gebruiken weken sterk af van die van Karan.

Garvon zag dat Agiband op zijn tanden beet. Hij sloeg zijn fluwelen mantel strakker rond zijn schouders. Zijn lange blonde haren hingen als een lijst rond zijn knappe gezicht. Als er een persoon was die hem mocht tegenspreken, was het wel zijn vriend Agiband.

Het bleef echter stil. Garvon had niet anders verwacht. Zijn gedachtegoed stond haaks op dat van de Saranieten die werden geleid door een elite van Beran'tha. Ze beschikten over magische gaven. Hun voorspellingen kwamen zo goed als altijd uit.

Koning Garvon was zich daarvan bewust. Hij begreep waarom zijn zwaardmeester erin geloofde. Ooit waren de Saranieten komen helpen bij een grote overstroming, die zowat heel Karan had blank gezet. Enkele waren gebleven, omdat ze hun hart aan een Karaanse partner hadden verloren.

Agiband ontweek de kille blik van de koning. Onbewust staarde hij naar zijn schoenen.

De aandacht van de twee mannen werd afgeleid toen de deur openzwaaide. Een peuter liep wankel de kamer binnen in het gezelschap van een jonge vrouw. Er verscheen een glimlach op het gezicht van Garvon. Hij nam de kleine jongen op zijn arm.

“Sirla,” zei hij, “ik ben blij je te zien. En hoe gaat het met mijn grote jongen?”

De koningin bloosde. Ze had hun zoon van anderhalf meegenomen.

“Bengor groeit snel,” fluisterde ze, toen Garvon haar een kus op de wang drukte.

Agiband verliet schoorvoetend de kamer. Het liefvallige tafereel van het koninklijke gezin dat elkaar knuffelde, was het laatste wat hij wenste te aanschouwen. Hij had de hoop opgegeven dat er ooit een meisje op hem zou vallen. Iemand van adel was te hoog gegrepen. Een meisje van een lagere stand zou hem geen blik waardig gunnen, gezien ze hem door zijn status op het paleis als een verrader zou aanzien. De jonge zwaardmeester had er zich al bij neergelegd dat hij gedoemd was eeuwig vrijgezel te blijven.

Het neergestorte gevaarte bleef hem zorgen baren. Het was exact wat de koningin van de Beran'tha hadden voorspeld, vlak voor haar dood. Koning Garvon had meer uit beleefdheid dan uit medeleven zijn condoleances laten overbrengen aan haar dochter en opvolgster, Talenka.

In tegenstelling tot de Saranieten had zijn volk nooit geleerd wapens te hanteren. In Karan dienden ze enkel voor de sier. Wat de zwaardmeester in zijn smidse produceerde, moest vooral mooi zijn. Het was niet bestemd voor de strijd.

Agiband trok zich terug in de smederij. Het was de enige plek waar hij tot rust kon komen. Hij reageerde zich af op gloeiend staal en aambeeld. In zijn hoofd was het al het sierlijke zwaard dat hij voor ogen had. Zijn handen bewerkten het metaal tot het die vorm kreeg.

Waren de mensen uit de lucht raaskallerij van gedrogeerde Beran'tha?

Agiband hoopte dat koning Garvon het bij het rechte eind had. De zwaardsmid beseftte dat als hij hoopte fout te zitten, hij meestal juist zat. Al weken werd hij elke nacht gewekt door dezelfde nachtmerrie over het metalen ding dat uit de lucht viel.

Woest sloeg hij met zijn hamer op zijn aambeeld. Hoe kon hij Garvon tot rede brengen?

3

De nakomelingen van de elite van de vergane aarde verzamelden zich in de centrale hal van het schip. Met duizenden hadden ze ruim een half millennium eerder hun stervende planeet verlaten. Een grote kernoorlog had hun voormalige thuisplaneet uit elkaar doen spatten. Ze waren vertrokken op hun ruimteschip, de rest van de mensheid achterlatend. Het gerucht was dat het gewone volk ook een schip had, maar daar was eeuwen geen contact mee. Men ging ervan uit dat de Pegasus die de underdogs van de aarde wilde redden, het niet had gehaald.

Hun aantal was zwaar uitgedund door de ontberingen die ze hadden doorstaan in het oneindige heelal toen de grondstoffen voor voedsel uitgeput dreigden te raken. De levensverwachting nam de laatste generaties af. Het gros van de mensen was bleek en mager. Zonlicht kenden ze niet. Hun voedingsstoffen kwamen uit het laboratorium.

De mogelijkheid tot landbouw zoals die er in een ver verleden was, bestond niet meer. Met veel moeite had men enkele dieren kunnen klonen uit de oude DNA-databank die men van de aarde had meegenomen. Helaas leefde dit vee niet lang. De koeien gaven ook geen melk meer, de kippen legden geen eieren.

De honderden overlevenden kregen een nieuwe kans vaste bodem. Deze planeet had veel te bieden, al betekende het mogelijk dat ze op sommige punten duizenden jaren terug in de tijd werden geworpen, naar het moment dat hun technologie nog niet bestond en voedsel uit de grond werd gehaald.

Iedereen stond te popelen om te ontdekken wat er zich buiten het schip bevond. Een geroezemoes weerkaatste tegen de wanden en werd hierdoor versterkt tot het bijna oorverdovend was.

Al mankend stapte kapitein Simon op het verhoogde podium in de centrale hal. Zijn pijnlijke been werkte niet helemaal mee. De hechtingen met naald en draad trokken harder dan die van de laser.

De kapitein keek zijn bemanning met een strenge blik aan. Iedereen verwachtte een toespraak. Hij had er geen voorbereid, omdat hij er niet zeker van was dat hij de crash zou overleven.

“Mensen, het is tijd!”

Zijn zelfverzekerde toon deed de mensenmassa verstommen.

“Weldra koelt de oppervlakte van het schip af. Dan kunnen we naar buiten,” vervolgde de kapitein. “Onthoud dat we op primitieve volkeren zullen botsen. Ze hebben onze kennis niet. Volgens de verzamelde data, spreken ze verschillende talen, zoals wij op aarde ooit deden. We zullen ons moeten wapenen.”

Er viel een stilte. De kapitein keek even om zich heen.

“Wie wil er nu het woord nemen?”

Richie stak zijn hand op. Het was ongeleefd te spreken voor de kapitein klaar was. Met een hoofdknik maakte de leider duidelijk dat zijn tweede in rang het woord kreeg. Iedereen was zich ervan bewust dat de kapitein zo’n hekel had aan speeches geven, dat hij ze meestal oneliners gebruikte en boodschappen doorstuurde via interne berichten.

De brugofficier stapte met knikkende knieën het podium op. Hij probeerde vooral niet de zaal in te kijken. Alle blikken waren op hem gericht. Angstzweet verscheen op zijn voorhoofd. Net als zijn vader, had hij ook een hekel aan het geven van toespraken, maar dan om een heel andere reden.

Bijna verkrampde hij. Hoe moest hij subtiel duidelijk maken dat hij de mening van de kapitein niet deelde? Hij kon even goed een pistool nemen en zich openbaar door het hoofd schieten. Dan was hij meteen uit zijn ellende verlost.

Richie wilde contact leggen met de mensen buiten het schip. Hij hoopte hen te leren kennen. Voor zijn gevoel moesten ze met de inboorlingen samenwerken. Voor zover hij wist, stond hij alleen met zijn idee.

“Beste Aardelingen,” zei hij, “ik denk dat we moeten stilstaan bij het feit dat we zware verliezen hebben geleden. De mensen hier zijn genetisch verwant met ons. Mogelijk hebben we een verse genenpoel nodig om een nieuwe maatschappij op te bouwen.”

Er klonk gemompel in de zaal. Richie had geen zin om tweedracht te zaaien. Hij voelde de ogen van de kapitein als dolken in zijn rug priemen.

Alsof we op jou moeten rekenen voor nageslacht, hoorde hij zijn vader als het ware in zijn hoofd zeggen. Hij kon zich in bochten blijven wringen of aanvaarden dat hij zichzelf niet kon veranderen. Er waren kanten van hem waar anderen, vooral zijn vader, het moeilijker mee hadden dan hijzelf.

Kapitein Simon wilde de mensen van de nieuwe planeet onderwerpen. Volgens hem was het onmogelijk om te communiceren met middeleeuwen, die op de koop toe een onbekende taal spraken.

Richie was zich ervan bewust dat hij nooit iets goed zou doen in de ogen van zijn vader. Buiten uiterlijkheden, kon het verschil tussen de twee niet groter zijn. Diep vanbinnen had hij zich al lang van zijn vader afgezet.

De show was compleet toen Carla het podium betrad met haar onafscheidelijke tablet in haar handen. Statig nam ze plaats achter de microfoon.

Richie wilde liever weggaan, dan om de redevoering van zijn halfzus te aanhoren. Hij kon zich niet aan de indruk ontdoen dat ze alles deed om het hun vader naar de zin te maken.

Ze begon haar saaie uiteenzetting over wat ze uit haar data kon afleiden. Op het feit na dat deze planeet twee manen had, was ze zo goed als identiek aan de vergane Aarde. Aardelingen zouden er zonder problemen moeten kunnen overleven. De zwaartekracht en zuurstof zou niet meer kunstmatig zijn zoals op het schip.

Iedereen stond geconcentreerd naar de hoofdingenieur te luisteren, op Richie na.

Carla's woorden drongen niet tot hem door. Zijn blik dwaalde af. Hij vocht tegen zijn versnelde hartslag. Nu iedereen was verzameld, kon hij een bepaald persoon niet meer ontwijken. Dat was juist wat hij de laatste twee jaar wanhopig had geprobeerd.

Een stel lichtbruine ogen zochten hem in de massa. Hij was verloren. De reden waarom hij zijn vaders grootste teleurstelling en

niet diens trots was, bleef hem achtervolgen. Inwendig begon hij te smelten.

Een daverende klap deed iedereen verstommen.

Het gevaarte had drie dagen in de grond gelegen. De bosbrand errond waren onder controle. Met man en macht hadden de mensen van Risan alles gedaan om het vuur te blussen. Met de moed der wanhoop hadden ze een dam opengezet, waardoor het vuur onder controle was, maar ook de akkers blank stonden.

Iedereen was doodop, maar opgelucht. Als de brand hun velden en huizen zou hebben vernietigd was dat een grotere tragedie dan een mislukte oogst. Nu deze ramp was afgewend, wilden de Risanen weten wat er zich in het neergekomen metaal bevond. De boeren hadden er niets beters op gevonden dan een deur open te wringen met een ossenspan.

Koning Garvon had zijn mensen de opdracht gegeven om het gevaarte te onderzoeken. Agiband had het opgegeven hem tegen te spreken, al dacht hij er het zijne van.

De nabije koninkrijken hadden hulp geboden. Alleen Korgan aan de noordgrens kon er niet op tijd geraken. Hun koning Ardon had wel voorgesteld stand-by te blijven voor wanneer het nodig zou zijn.

De Risanen begonnen het gestrande schip te onderzoeken, zonder te weten wat het was en wat ze konden verwachten.

De paarden in de buurt werden onrustig toen er stukken metaal van het wrak loskwamen. Sommige dieren begonnen te steigeren en weigerden om ingespannen te worden. De meesten gingen ervandoor. De ossen begonnen al briesend met hun hoorns te dreigen. Hun menners hadden moeite om de dieren kalm te houden. Het was onbegonnen werk.

De koning hield vanaf een afstand toezicht op de werkzaamheden. Met veel moeite kon hij zijn rijdier onder controle houden. Zijn merrie huiverde van wat ze opsnoof.

Agiband, die naast de koning reed, kon zich amper in het zadel van zijn hengst houden. Even vermoedde hij dat de witte merrie van de koning hier de oorzaak van was. Zijn neus meldde hem echter iets

anders. Hij rook medemens. Het was een wonder dat koning Garvon hem als zijn beste vriend aanzag, gezien de reden van zijn scherpe zintuigen.

“Garvon, we moeten hier weg,” fluisterde hij terwijl een akelig gevoel hem bekreep. Er bewoog iets in het gevaarte van verwrongen metaal. De zwaardmeester besepte dat zijn visioen bewaarheid kon worden. Het leek hem niet wijs af te wachten tot de vijand in zicht kwam.

Koning Garvon had geleerd dat hij op de intuïtie van zijn zwaardmeester kon vertrouwen. Agiband was zijn trouwste bondgenoot. Hij had grootse plannen met de kerel van negentien, die zijn fraaie zwaard – bezet met schitterende edelstenen – had gesmeed.

“We gaan naar het paleis!” zei hij, vertrouwend op het onderbuikgevoel van Agiband.

Agiband vond dat een wijze beslissing, al vreesde hij dat ze daar niet lang veilig zouden zijn. Hij keerde zijn paard en Garvon volgde.

Achter hen weerklonken kreten. Ze overstegen een vreemd zoemend geluid. Het was overdonderend.

De Risanen deden hun handen voor hun oren. Wie kon lopen, vluchtte zo snel mogelijk weg. Veel mensen bleven als bevroren staan. Ze vielen neer. In hun stuiptrekkende lichamen waren gaten gebrand.

Uit het verwrongen staal kwamen mensen tevoorschijn. Ze waren gehuld in vreemde donkerblauwe pakken. De stralen die uit de dingen in hun handen kwamen, richtten een ravage aan.

Wie werd geraakt, overleefde het niet.

Ontbindende hoofden stonden op staken te stinken in de zon. Dit was de manier waarop overtreders in de buitenposten werden aangepakt. Het afschrikkende effect was minimaal. Veel reizigers werden spontaan onpasselijk van de aanblik en de bijhorende geur, maar criminelen rouwden niet om hun vakgenoten.

In een herberg stond een zwaarlijvige man met kale schedel een gezelschap op te wachten. Hij zuchtte diepe zucht toen krijgers op woeste reптиen hem tegemoetkwamen. Op kop reed een meisje. Haar

lange zwarte haren wapperden in de wind. Haar hart sloeg haast op hol.

De rijdieren wisselen zou kostbare tijd in beslag nemen, maar ze konden niet anders. De vuurhagedissen van het brandende zand overleefden niet in de bossen van Karan. De paarden, die hun weg daar kenden, zouden sterven in de woestijn.

In buitenposten als deze konden rijdieren gewisseld worden. Er waren aparte stallen voorzien voor de temperamentvolle vuurhagedissen en voor de paarden.

Het meisje stapte van haar grijze reptiel met kleurrijke borst. Ze begroette de herbergier vriendelijk. Haar voeten schuifelden van ongeduld in het zand. "We hebben paarden nodig!"

De man knikte. Hij herkende de tatoeages rond haar polsen. De andere inktpatronen op haar lichaam zaten verborgen onder een jurk van bruin leer, die door de klinknagels waarmee deze bezet was meer op een harnas leek. Haar voeten waren gehuld in stevige rijlaarzen.

"We moeten naar Karan," zei ze, waarna ze een zucht sloeg.

Ze greep een kruik. Gretig zette ze die aan haar lippen. Haar lichaam mocht dan minder vocht nodig hebben dan dat van een gemiddelde Risaan, water was ook voor de Saranieten onontbeerlijk. De tussenstop diende niet alleen om van rijdieren te wisselen. Hier kon ook drank genuttigd worden.

De Saranietenstad Harogha was voor vele Risanen als een mythe. Alleen wie handeldreef in de buitenposten kreeg deze mysterieuze woestijnbewoners soms te zien.

"Koning Garvon is een klier," snauwde de man die naast het meisje kwam staan. Hij was een hoofd groter en had dezelfde zwarte haren.

"Retlinor, draaf niet zo door. De Karanen zouden ons laten stikken. Wij verlagen ons niet tot hun niveau," zei het meisje.

"Koningin Talenka?"

Ze draaide zich om toen ze haar naam hoorde. De mollige herbergier kwam haar met hangend hoofd tegemoet.

"De paarden zijn klaar," zei hij. "Mag ik je een gunst vragen? Ik word al een tijdje geplaagd door ..."

“Het is goed. Ik stuur als we terug zijn mijn beste krijgers op de plunderaars af. Ik zal generaal Retlinor er hoogstpersoonlijk op laten toezien.”

De generaal fronste. Hij kende zijn eigenzinnige zusje goed genoeg om haar niet tegen te spreken. “Meen je dat?” fluisterde hij.

“Je weet dat ik mijn broer graag plaag,” zei Talenka met een glimlach.

Retlinor schudde zijn hoofd. Hij was de oudste. Als man kon hij zijn moeder niet opvolgen. Die eer viel zijn zusje Talenka te beurt. Ze waren Beran'tha, de priesters en priesteressen van de Saranieten. Ze waren de elite waarvan hun koningin als hogepriesteres de leiding nam. Generaties lang werd die functie van moeder op dochter doorgegeven.

Retlinor was geen man van woorden. Hij sprak liever met zijn zwaard. Buiten zijn zusje en haar beste vriendin luisterde de eigenzinnige kerel naar niemand. Het beviel hem goed om als generaal wat op de achtergrond te blijven. Hij was net als de rest van Saranieten uitgeput van de tocht door de woestijn. Klagen deed hij niet. De voorspelling van zijn moeder had hem slapeloze nachten bezorgd.

Zijn zusje Talenka was er zeker van dat ze enkele dagen eerder iets in de lucht had opgemerkt. De tragedie waar hun voorouders al generaties voor waarschuwden, was werkelijkheid geworden. Ze moest weten wat er in Karan gaande was.

De neerslachtige houding van de koningin verried dat ze zich machteloos voelde tegenover het lot dat de Karanen wachtte. Om een voor haar onverklaarbare reden moest ze erheen. De strijd aangaan, zou op dit moment de dood van iedereen betekenen. Haar moeder had haar gewaarschuwd.

Talenka steeg in het zadel. Een paard zat anders dan het reptiel dat ze gewend was. Er was geen tijd om erbij stil te staan. Ze gaf haar rijdier de sporen.

Retlinor reed naast haar. Beiden waren stil. Ze wisten dat ze te laat waren om Karan van de ondergang te redden. Toch werden ze naar

Karan gedreven. Ze moesten er iemand vinden die het lot van de planeet zou bepalen.

De rook van de crash en de brand die erop volgde evenals de verwoesting van Karan was al tot in de buitenpost waarneembaar.

4

De doodskreten van de mensen die op de vreemdelingen uit de lucht waren gebotst, kwamen steeds dichterbij. Twee ruiters bleven de slachtingen voor. Ze loodsten hun dieren in volle galop naar het paleis.

De poort werd gesloten toen de koning en de zwaardmeester binnen waren. De grond trilde zo hevig dat gebouwen wankelden. Enkele wachters vielen hun dood tegemoet toen ze in paniek van de toren vluchtten.

“We moeten hier weg!” gilde Agiband, terwijl hij van zijn paard sprong.

Iedereen in het paleis was in rep en roer. Koning Garvon deed, zodra hij uit het zadel was, geen moeite om zijn op hol geslagen merrie tegen te houden. Het dier was te hevig in paniek. Ze draafde over het binnenplein, weg van de stallen, die het dreigden te begeven.

“Ik vrees dat we de voorspelling van de Saranieten ernstig hadden moeten nemen,” zei Garvon ontstemd.

Voor Agiband iets kon antwoorden, trok hij de man aan de mouw mee naar binnen. Dat hij zichzelf voor het hoofd kon slaan omdat hij niet naar zijn zwaardmeester had geluisterd, liet hij niet merken.

Hij keek Agiband indringend aan.

“Jij moet ontsnappen!” zei Garvon bevelend.

Agiband stond aan de grond genageld. Hij hield samen met de koning halt in een gang die dreigde in te storten, nadat een zware klap de grond opnieuw deed daveren. De twee mannen konden elkaar net beletten om tegen de vlakte te gaan.

Koningin Sirla kwam in paniek aanlopen. Ze droeg Bengor in een draagdoek op haar borst.

“We gaan eraan!”

Een bloed stroomde over haar voorhoofd. Vanuit haar haargrens sijpelde het levenssap op haar blauwe jurk. Ze was besmeurd met een deel van het stof dat opwaaide toen een stuk van het paleis instortte. Dat waren de vrouwenvertrekken. Nog net op tijd had ze met haar zoontje kunnen vluchten.

De peuter op haar arm schreeuwde oorverdovend.

Koningin Sirla keek met betraande ogen naar haar man. De koning knikte naar Agiband, nam zijn zoon over en overhandigde deze aan de zwaardmeester. Het was zijn taak om bij zijn volk te blijven.

“Agiband, jij moet vluchten! Neem Bengor mee en breng hem in veiligheid!” zei Garvon op smekende toon.

Agiband wilde tegensputteren, toen er een stuk uit de muur viel. De stenen raakten hem bijna. Door een opening kon hij de vijand zien naderen. Hij had geen tijd te verliezen.

De zwaardmeester knikte. Hij maakte de draagdoek vast en zette het op een lopen, slalommend om vallende brokstukken. Zijn blik viel op zijn paard dat in paniek hun pad kruiste. Agiband slaagde erin de teugels te grijpen en zich in het zadel te hijsen.

In galop vluchtte de voshengst uit het instortende paleis, weg van de brandende boerderijen, weg van de doodskreten.

Agiband keek niet achterom. De tranen rolden uit zijn ogen. Het machtige Karan viel. Al wie hij kende, zou sterven. Het enige wat hem op de been hield, was de haat die in hem borrelde.

Hij zwoer dat hij zijn volk zou wreken, al had hij geen idee hoe. De mensen uit de lucht moesten bloeden voor wat ze hadden aangericht. Het krijsen van de doodsbange peuter deed hem inzien dat hij het anders moest aanpakken. Het kind kon hem verraden als het zoveel lawaai bleef maken.

“Ik zorg wel voor je,” fluisterde hij. Met een hand hield hij de teugels vast. Met zijn andere streekte hij door de fijne, blonde haartjes van de jongen. Het kind kalmeerde. Of was het vermoeidheid die de prins te pakken kreeg?

Het deed er niet toe. Ze moesten zo snel en zo ver mogelijk van het verwoeste paleis weg zien te komen. Als hij de rivier volgde, kon hij een buitenpost bereiken. Daar zou hij voedsel kunnen vinden.

Reizen met een jong kind was zonder de komst van de mensen uit de lucht al gevaarlijk genoeg op Risan. De bossen zaten vol wilde dieren. Waar was hij aan begonnen?

Tussen het puin van het kapotgeschoten paleis en de omringende boerderijen lagen de stoffelijke resten van mannen, vrouwen en kinderen door elkaar. De meeste lichamen waren onherkenbaar verminkt of uit elkaar gespat door de impact van de laserkanonnen. Bijna alle gebouwen waren gesloopt.

Nog één vleugel van het immense paleis stond overeind. De houten boerderijen waren weggebrand. Kadavers van vee lagen in de verschroeide weides. De geur van verbrand vlees vulde de lucht.

Ontredderde mensen, die het geluk, of het ongeluk, hadden gehad om het bombardement te overleven, werden door de Aardelingen op een veld als vee bij elkaar gedreven.

Richie liep tussen de brokstukken om de schade op te nemen. Zijn hart woog zwaar als lood. Dat zijn vader – net als zijn grootvader – geen emotioneel man was, had hij al door. Dat hij tot zulke gruwel in staat was, kon de brugofficier amper bevatten.

Een hand op zijn schouder rukte hem uit zijn gedachten. Hij draaide zich om en keek regelrecht in de lichtbruine ogen die hij wilde vergeten. Inwendig vatte hij vlam. Hij was verloren.

“Je wilde het anders,” mompelde de man die naast hem kwam staan.

Hij was achter de twintig. Zijn gemillimeterde haren vingen geen wind zoals de korte krullen van Richie. Het was voor de twee mannen een aparte ervaring om door dit natuurfenomeen te worden gestreeld. Op het schip waaide het nooit.

“We konden op zijn minst proberen te onderhandelen,” zuchtte Richie. “Maar je kent de kapitein. Ik heb trouwens liever dat je uit mijn buurt blijft, Larry.”

Larry Parker schudde zijn hoofd. De techniker wist wat hij wilde. Zijn zelfverzekerde houding maakte indruk op Richie.

“We moeten vluchten,” zei hij. “Jij en ik.”

“Hoe? Kan jij hier overleven? We hebben ons hele leven aan boord doorgebracht. Wat we hier zien, kennen we enkel uit de lessen geschiedenis aan boord. Heb jij ooit een echte boom gezien? Ik tot vandaag niet. Daarnaast zijn hier onbekende levensvormen. Wat als we bijvoorbeeld een dinosaurius tegenkomen?”

“Richie, als kind vonden we die beesten toch leuk?”

“Als speelgoedfiguren.”

“We hebben lasergeweren en kunnen jagen.”

“We hebben enkel de mineralenpap aan boord gegeten en misschien een stuk gekloond vlees.”

“Richie?”

Larry staaarde hem smekend aan. Zijn blik deed de brugofficier smelten. Het was typisch iets voor zijn vriend om met zo’n waanzinnig idee voor de dag te komen. Ook al wilde hij het wel, iets weerhield hem ervan Larry volledig te vertrouwen. Toch was Richie te dol op hem om hem te kunnen weerstaan.

“Je bent niet goed bij je hoofd,” zei hij.

Hij ritste zijn donkerblauwe parka dicht. Een kille rukwind ervaarde hij als onaangenaam. Hij leek door zijn huid te snijden. Met zijn tanden op elkaar geklemd, zette hij enkele passen bij Larry vandaan. Het plan om te ontsnappen was voor hem even verleidelijk als de technieke zelf.

De kerel was volgens de kapitein te min voor zijn buitenechtelijke zoon. Hij kon elke promotie vergeten nadat ze samen waren betrapt. Dat Larry eerst de schijn ophield door openlijk met Carla aan te pappen, kon de brugofficier hem vergeven. Zelf voelde hij er niets voor iets met een vrouw te beginnen. Die poppenkast was niet aan hem besteed.

In de verte hoorde Richie zijn halfzus enthousiast roepen. Hij huiverde. Ze mocht hem niet met Larry zien.

Richie draaide zich om. Larry stond er nog, bepakt en bezakt. Hij meende het dat hij zou oprassen, nu niemand op hen lette. Zou zich ooit nog zo’n kans aandienen?

Richie slaakte een diepe zucht. Hij kon zijn geliefde kameraad niet alleen laten vertrekken.

“Zorg dat ik geen spijt krijg,” fluisterde hij.

Hij nam een tas van Larry over. De twee mannen keken elkaar diep in de ogen. Ze moesten er vandoor voor Carla hen zou betrappen. Dan zouden ze zonder pardon als deserteurs worden neergeschoten.

De kapitein en de rest van de Aardelingen hadden het te druk met het plunderen van het grotendeels verwoeste paleis. Zijn volk zou de nieuwe elite van de planeet worden. Richie kon daartoe horen. Zijn laatste kans hierop liet hij echter varen door Larry in een onzeker bestaan te volgen.

Talenka spoorde haar zwarte hengst aan de heuvel op te gaan. De rook aan de horizon verried dat ze te laat was. Karan was gevallen. Hulp zou niet meer baten.

Ze reed de bossen in. Al had ze duizend krijgers bij zich, ze kon de nieuwe bezetters niet aan. Hun wapens waren krachtiger. Ze zou haar mannen een gewisse dood tegemoet sturen.

Volgens de voorspellingen van haar moeder moest ze de vijand naar Harogha lokken en hem daar verslaan. Met opgeheven hoofd vocht de koningin tegen haar machteloosheid. Ze gaf een teken aan haar verkenner dat ze zich moesten terugtrekken.

De reden waarom ze naar Karan was gereden, bleef haar een raadsel. Ze moest iemand vinden, maar had geen idee wie ze zocht. Het leek haar een onmogelijke opdracht. Zuchtend zat ze in het zadel. De vermoeidheid begon haar parten te spelen.

“Zus, gaat het?”

Ze keek op naar Retlinor, die zijn paard naast het hare leidde. “Doorzoek de bossen voor gevluchte Karanen,” antwoordde Talenka.

“Dat doen we,” zei Retlinor.

Dankbaar keek Talenka haar broer aan. Ze was een van de weinigen die zijn gevoelige kant kende.

Verdachte bewegingen in de struiken trokken haar aandacht. Met een handgebaar maakte ze aan Retlinor duidelijk dat ze alles onder controle had en stapte van haar paard. Schoorvoetend liep ze naar de plek waar ze een teken van leven had gezien.

Toen ze de bewuste plek naderde sloop ze tussen de struiken door. Als een hond kon ze emoties opvangen met haar neus. De geur van een pas gedoofd kampvuur streelde haar neus. Er was iemand in de buurt. Ze greep haar zwaard, zonder het doel ermee te doden. Bij de

vuurplaats zag ze sporen in de grond. Ze snuffelde de omgevingsgeur op.

Gefocust rook ze verband vlees en dood achter zich. Voor zich nam ze de geur van levende mensen waar. Haar zintuigen werkten anders dan die van de Karanen en aanverwante volkeren. De Saranieten hadden aparte kenmerken ontwikkeld. Hun onherbergzame leefgebied had ervoor gezorgd dat ze genetisch licht afweken van andere Risanen. Het verschil was niet zo groot. Iemand met Saraniets bloed had wel scherpere zintuigen.

Talenka naderde een grote struik. Ze onderscheidde twee verschillende lichaamsgeuren. Een had duidelijk de zoute toets van een man. De andere had dat ook, maar was iets milder, als die van een kind. Ze rook dat het heftiger zweette dan de man, die volgens haar Saraniets bloed moest hebben. Ze was er zeker van dat hij haar ook had opgemerkt. Het kind was volgens haar zuiver Karaans.

Met haar zwaard duwde ze enkele takken opzij. Ze deed het zo voorzichtig mogelijk, om niemand te raken. De angst die de verscholen mensen uitscheidde, maakte dat ze onberekenbaar konden reageren. Hierdoor hield ze afstand.

Talenka's blik viel op een jongeman die een klein kind tegen zich aangedrukt hield. Met grote blauwe ogen staarde hij haar aan.

"Laat me leven," zei hij smekend.

"Ik kom niet uit de lucht, maar uit het brandende zand," zei Talenka. Ze stopte haar zwaard met een vloeiende beweging in de schede. Ondanks haar opvallende accent, sprak ze Karaans. "Wie ben je?"

"Ik ben Agiband." Met een peuter in zijn armen kroop hij overeind.

Het kind deed lastig, omdat hij honger had. Agiband negeerde zijn eigen knorrende maag. Proviand hadden ze niet bij zich en toen ze onderweg halthielden bij de rivier om te drinken, had zijn paard het op een lopen gezet. Sindsdien vervolgde Agiband zijn weg te voet. Hij had geen idee waar hij heenging. Zijn enige hoop was om ergens eten voor hem en de prins te vinden.

De onderzoekende blik van het meisje deed Agiband blozen. Instinctief vertrouwde hij haar, al bleef hij op zijn hoede.

“Ik ben Talenka,” zei ze. “Wie is het kind?”

“Mijn zoon!”

Hij had geen idee wie hij voor zich had. Als ze niet loog, was ze de koningin van de Saranieten. Ze was ernaar gekleed. Wat zou ze doen als ze wist wie de peuter was?

Talenka fronste haar voorhoofd. Hun lichaamsgeuren verrieden haar dat Agiband niet verwant was aan het kind dat hij liefdevol in zijn armen wiegde. Waarom loog hij? Om hem te beschermen?

5

De tenten van de Saranieten waren op een veilige afstand van het vernietigde paleis opgesteld. Kampvuren zorgden voor licht in de duisternis. Ze hielden wilde dieren op afstand en de woestijnbewoners warm. Ze hadden zich rond de vuren verzameld om de koude nachten in Karan te trotseren.

Retlinor bemoeide zich niet met de politiek van zijn zusje. Hij zat aan een kampvuur in zichzelf te morren. Hij keek even op toen hij Talenka met een jongeman en een peuter zag arriveren.

“Breng hen naar mijn tent,” zei ze.

Hij had geen idee wie de jongeman – die hij van zijn leeftijd schatte – was. Waarom hij een klein kind meezeulde, was hem een compleet mysterie. Retlinor brak er zijn hoofd niet over. Zijn zusje was de koningin. Ze wist wat ze deed, of dat hoopte hij tenminste.

Een meisje ging naast hem zitten. Hij had haar niet opgemerkt. Een hand op zijn schouder liet hem schrikken. Hij keek op in een bekend gezicht.

Zonder een woord te zeggen, greep ze een houten lepel en schepte een portie van de pap die boven het vuur hing te pruttelen in een kom. Met een glimlach keek ze generaal aan.

“Kun jij nu nog eten?” vroeg Retlinor.

Het meisje knikte. Ze blies over haar lepel om haar mond niet te verbranden. Hierbij vloog de bruine krul die voor haar ogen hing omhoog. Haar speelse blik kruiste de zijne. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht.

“Dat zou jij beter ook doen,” zei ze, nadat ze haar hap had doorgeslikt.

“Arlinda, ik ... Je bent mijn zus’ vertrouweling ...”

“Nee, nee en nog eens nee! Ik ga je niets vertellen over die man met dat kind!”

“Wat wist je van de profetie?”

“Evenveel als jij.”

Arlinda's antwoord verbaasde hem niet. Hij kende de rechterhand van zijn zusje als geen ander. Ze had tatoeages die haar status als Beran'tha weergaven. Haar tekeningen waren op dezelfde plekken aangebracht als die van de koningin, maar hadden andere patronen.

"Probeer wat te eten."

Ze zette haar aardewerken kom opzij en schepte er een voor Retlinor vol. De verleidelijke blik in haar bruine ogen bracht hem tot inkeer. Zuchtend nam hij de brij aan, beseffend dat hij zijn knorrende maag te lang had genegeerd.

Het idee dat Talenka de Karanen wilde helpen, had hem overrompeld. Het frustreerde hem dat hij – hoewel hij een Beran'tha was – als man andere bevoegdheden had.

"Vertrouw me," fluisterde Arlinda. "Talenka wil die kerel onder vier ogen spreken. Die peuter tellen we niet mee. Die is zuiver Karaans."

Retlinor nam enkele happen. "Naar wat ik weet, zijn die Karanen gek. Ze hebben zwaardmeesters, die niet eens kunnen gebruiken wat ze smeden," zei hij met zijn mond vol.

"Ze geloven niet in bloedvergieten. Dat was hun ondergang," zei Arlinda. Ze knarste met haar tanden. Dat ze zelf geen idee had wat haar beste vriendin wilde, baarde haar zorgen. Het enige wat ze kon doen, was de koningin vertrouwen. Normaal hadden ze geen geheimen voor elkaar, maar sinds Talenka geen prinses meer was, hadden de vriendinnen een minder sterke band.

Retlinor zweeg wijselijk. Hij sloeg zijn arm rond Arlinda's middel en trok haar tegen zich aan. Als hij zijn verstand dreigde te verliezen met zijn eeuwige getob, was Arlinda er om hem eruit te verlossen. Dat Talenka haar beste vriendin en broer min of meer had gekoppeld, was haar vergeven.

Retlinor en Arlinda waren samen tweede in rang. Ze stonden haar elk op hun eigen manier bij als vooraanstaande Beran'tha.

Arlinda kende Retlinor goed genoeg om te weten dat hij onder zijn norse houding gevoelens had. Ze streelde door zijn dikke zwarte haren. Ze kon het verdriet om zijn pas overleden moeder nog in hem voelen. In plaats van in tranen uit te barsten om haar dood, zou hij eerder iemand in elkaar slaan.

Talenka wist van haar broers temperament. Arlinda kon hem beter kalmeren dan zij en daarom had ze haar naar hem toegestuurd. Ze drukten hun lippen tegen elkaar.

Arlinda genoot ervan dat hij haar tegen zich aan drukte. Ze wilde hem iets vertellen, maar het kwam er niet uit. Ze kon het niet. De tijd was er niet rijp voor.

Agiband staarde voor zich uit. Talenka had Bengor onder zijn ogen laten verschonen. Het zicht op een vrouwelijke krijger die hem de borst gaf, had de zwaardmeester doen fronsen en blozen. Hij wist zich geen houding te geven, maar wilde Bengor niet uit het oog verliezen. Vrouwelijk naakt aanschouwen was anderzijds niet iets waar hij op was voorzien. Het paste niet in zijn cultuur. Normaal kregen kinderen van Bengors leeftijd in Karan geen borstvoeding meer, maar bij de Saranieten was dit wel gebruikelijk. Daarnaast was moedermelk meer geschikt voor de peuter dan een zware pap van vlees.

Uiteindelijk was Bengor met volle maag in slaap gevallen in een geïmproviseerd bedje van dierenhuiden. Agiband was ernaast gaan zitten.

Talenka merkte dat de jongeman zenuwachtig op zijn stoel zat te draaien, zich zorgen makend om de veiligheid van het kind. Het was haar overduidelijk dat hij de vader niet was. Toch had hij een emotionele band met de jongen. Ze besloot te achterhalen wat die was.

“Hij is in goede handen,” zei ze. “Mijn Beran’tha zorgen voor hem, wie hij ook is.”

“Ik heb je toch gezegd dat het mijn zoon is.”

“Je ziet er nogal jong uit om al vader te zijn naar de normen van je volk.” Ze zette hem een beker wijn voor om zijn brandende droge keel te blussen.

Gretig begon hij te drinken, de indringende blik van Talenka negerend.

“Wat is de naam van zijn moeder?”

Liegen had geen zin. Agiband gaf het op. “Sirla.”

“Zoals in koningin Sirla?”

Agiband slikte zijn laatste slok wijn door. Hij kon deze koningin niet om de tuin leiden.

“Jij moet de zwaardmeester zijn,” zei ze vervolgens. “De vertrouweling van koning Garvon. Ik snap dat je zijn zoon wil beschermen, of heb ik een andere Agiband voor me?”

“Hoe weet je dat allemaal?”

“Ik ben een Beran'tha. Wij hebben informanten in Karan. Ik heb gehoord dat je staal kan vormen en er edelstenen in kan verwerken. Ik merk ook dat je niet de vader van dat kind kan zijn. Ik ruik geen bloedverwantschap tussen jullie. Daarnaast is het overduidelijk dat jij nog geen kinderen kan hebben. Je weet niet eens hoe je een vrouw moet aanraken, zoals je daar zit te gapen!”

Met rode wangen liet Agiband zijn hoofd hangen. Talenka maakte hem zo woest dat hij de neiging om haar te slaan, moest onderdrukken. Hij beseftte dat ze gekomen was om zijn volk te helpen. Fysiek zou hij het niet van haar kunnen winnen. Haar uitstraling verried dat ze gaven had waarmee ze hem zonder te verpinken, kon overmeesteren. Al kon ze hem pijn doen, ze deed het niet en bleef vriendelijk.

Agiband onderdrukte zijn jeukende vuist net als de drang om haar aan te raken. Hij zou haar nooit kunnen slaan. Wat hij werkelijk wilde, kon hij niet vatten. Hij begon te blozen. Zijn lichaam stond als het ware in brand toen haar blik de zijne kruiste.

Ze bracht heftige emoties in hem naar boven, die hij amper onder controle had. De pretlichtjes brandden in haar bruine irissen om haar verwijde pupillen. Ze snapte welke invloed ze op hem had en ervoer dat eerder als boeiend dan beangstigend.

“Je haat me niet,” fluisterde ze in zijn oor.

Zijn adem stokte toen ze zo diep over hem boog dat haar boezem bijna zijn neus raakte. Ze genoot ervan dat hij zuchtend en zwetend zijn blik afwendde.

“Je haat die mensen uit de lucht. We hebben een gemeenschappelijke vijand, die we niet zomaar weg krijgen. Alleen als we samenwerken, kunnen we iets bereiken,” zei ze vervolgens.

“Wat wil je van me?”

“Dat je een zwaard smeedt voor me dat me naar de overwinning leidt. Deze strijd gaan we niet zomaar winnen. We moeten van deze nieuwe vijanden leren. Het is een ras dat op ons lijkt. Ze hebben veel van hun magie verloren. We moeten hun wapens in handen krijgen. Dat is de enige manier. In Harogha hebben we materialen verzameld die ons kunnen helpen. We stelen ze van de piraten waartegen we jullie beschermen. Daarnaast hebben we ook ons geheim.”

“Dat eerste kan ik! Ik kan een zwaard voor je smeden. Hun wapens namaken kan ik niet.”

“Misschien wel hun vertrouwen winnen.”

“Hoe?”

“Jouw haat! Dat is wat zij ook kennen. Ze hebben emoties die veel Risanen niet kennen.”

“Ik ben een Karaan.”

“Niet helemaal zuiver. Enkele generaties geleden stuurde mijn volk dappere krijgers om te helpen bij de grote overstroming. Sommige zijn gebleven en hebben gezinnen gesticht met Karanen. Jij bent daar het resultaat van. Koning Garvon vertrouwt je omdat je zintuigen scherper zijn dan die van een gemiddelde Karaan.”

Agiband kon er niet omheen. Ze had gelijk. Verklaarde dat het feit dat hij minder neerbuigend over de Saranieten dacht dan zijn vriend en koning Garvon? Hij wilde er niet aan denken wat er met hem en zijn vrouw Sirla was gebeurd.

Nu begreep hij ook waarom Talenka's lichaamsgeur voor hem zo scherp was dat het ook zijn andere zintuigen op tilt liet slaan. Ze rook ontzettend lekker.

Bengor werd op dat moment wakker en trok aan Agibands broekspijp. Die afleiding had voorkomen dat de zwaardmeester zou ontploffen. Door de manier waarop hij Talenka aankeek, moest ze glimlachen. Hij verdacht haar ervan dat ze hem bewust aan het verleiden was.

Slurpend van zijn volgende beker wijn begon er in zijn hoofd een prachtig zwaard vorm te krijgen. Het zou perfect bij Talenka passen. Een obsidiaan, die hij in het staal wilde verwerken, herinnerde hem

aan haar ravenzwarte haren. Het zilverkleurige metaal gaf haar stralende huid weer. Rookkwarts deed hem aan haar ogen denken.

Talenka was anders dan enig meisje dat hij ooit had gezien. Ze las hem als een open boek. Voor hem was ze een mysterie.

Hij nam Bengor op schoot en merkte op: "Je kan zien wat ik zie? Dan weet je wat ik nodig heb."

De schittering in haar blik maakte hem duidelijk dat ze zijn gedachten kon lezen. Ze stond voor een strijd die nog lang niet was gestreden. Hij was een pion in haar spel. Welke, daar wilde ze niet aan denken. Het laatste wat ze wilde, was haar hart verliezen. Als ze de jonge zwaardmeester bekeek, vreesde ze dat dit het eerste was wat haar overkwam.

6

Carla bedekte haar ogen tegen de zonnestralen die door het raam vielen. Ze had in de archieven van het schip gelezen dat in dat hemellichaam kijken, de ogen kon beschadigen. Op haar nieuwe planeet was dat ook niet aan te raden. Volgens haar analyse had deze zon dezelfde eigenschappen als die van de vergane Aarde. Het daglicht was haast verblindend tegenover het kunstlicht dat ze haar hele leven had gekend. Door de ramen van het schip was enkel het donkere heelal te zien.

Samen met haar vader en enkele andere mensen had ze zich teruggetrokken in de vleugel van het paleis die overeind was gebleven. Er waren geen moderne nutsvoorzieningen, maar die waren er in het wrak van het schip ook niet meer sinds de reactor het had begeven. Tablets en andere apparatuur konden wonderwel geladen worden met zonne-energie. De ingenieur die ooit besliste om deze optie in ere te houden, werd destijds voor gek verklaard. Nu was het hun redding.

Carla stapte uit het comfortabele bed dat ze in een primitief ingerichte kamer had aangetroffen. Ze trok haar kleren aan en begaf zich naar buiten. Haar blik ging naar het elektrisch geladen hek dat rond de overlevende Karanen was geplaatst. Ze sloeg geen acht op de mensen die erachter bijeen waren gedreven en liep hen in gedachten verzonken voorbij.

Ze had sinds gisteravond haar halfbroer niet meer gezien. Hij was niet komen opdagen voor het avondeten bij hun vader. Ze vermoedde dat Richie bij de lagere klasse was gebleven. Ze hoopte vooral dat hij niet opnieuw met Larry optrok. Ze moest het idee uit haar hoofd zetten. Als Richie het ongeluk tegemoet wilde treden, was dat zijn zaak. De manier waarop hun vader op zijn afwezigheid had gereageerd, baarde haar echter zorgen.

“Richie kwam niet ter sprake. Hij werd niet gemist, alsof hij niet bestaat,” mijmerde ze onbewust hardop.

Niemand kon haar horen, op de gevangenen na. Die zouden haar toch niet verstaan.

Ze stond met haar rug naar het hek. Haar aandacht was op haar tablet gericht. De wind streekte haar halflange haren. Het voelde raar, onwennig. Ze ademde zo diep in dat het haar duizelde. In de lucht van Risan zat meer zuurstof dan in de kunstmatige atmosfeer van het schip.

Ze wankelde en haar hoofd voelde ijl. Toch genoot ze van het prachtige landschap. Ze was graag buiten. Haar lichaam moest zich aanpassen aan haar nieuwe omgeving. Ze snapte waarom haar vader deze planeet wilde koloniseren.

Ondanks dat er veel schade aan het landschap was toegebracht, genoot Carla van de frisse lucht en de groene planten om haar heen. Het was een nieuwe ervaring voor haar. Aan boord van het schip waren geen planten meer, enkel nog laboratoria.

Nadat ze enkele passen in de richting van een boom had gezet, bleef ze even staan om haar evenwicht te hervinden. Ze voelde zich hierbij bekeken door de kleurrijke vogel met lange staart, die vanaf een tak zijn kop in haar richting keerde.

“Hij is mooi,” hoorde ze zeggen. Ze draaide zich om en keek in het gezicht van haar verloofde Sedgewick, die het dier blijkbaar ook had opgemerkt. De oudere kolonel was een verre oom van haar en de beste vriend van haar vader.

“Heb je Richie gezien?”

De kolonel schudde zijn hoofd. “Ik heb Larry Parker ook niet gezien,” antwoordde hij. “Die zou me helpen de gevangenen te bewaken. Deze primitieve beesten mogen we niet loslaten. Ik snap dat je broer ze als mensen ziet. Zo zien ze eruit, maar ze hebben ons niveau niet.”

Er ging bij Carla een belletje rinkelen. Ze had een vermoeden dat Richie en Larry iets van plan waren. Als kinderen konden ze het schip op stelten zetten. Ze begreep waarom haar vader hen uit elkaar wilde houden. Hun relatie veranderde op een manier die de kapitein ze niet meer kon tolereren.

“Bedankt, kolonel Sedgewick.”

Haar blik gleed over de mensen in de kooi achter de kolonel. Mannen, vrouwen en kinderen zaten op elkaar gepakt. Ze probeerde

niets voor hen te voelen en bekeek hen als objecten. Het kostte haar moeite om haar emoties uit te schakelen. Normaal viel haar dat gemakkelijker.

De aanblik van mensen binnen de afrastering, die elkaar vasthielden en troosten, bezorgde haar een krop in de keel. Ze volgde kolonel Sedgewick naar de nog intacte vleugel van het paleis.

Ze voelde niets voor hem, buiten bewondering voor zijn functie. Bij het idee dat hij haar zou aanraken, huiverde ze. Dat gevoel had ze bij elke man. Larry kon er handig op inspelen. Ze stemde ermee in een schijnrelatie met hem te hebben, om haar verloving te ontlopen. Haar vader dacht hierdoor even dat zijn beide kinderen normaal waren.

Van Richie had Carla al langer door dat hij op Larry viel en omgekeerd. Zichzelf begrijpen was moeilijker. Ze liet niemand dichtbij komen.

Kolonel Sedgewick snapte dat zijn jongere verloofde niet stond te springen voor hun huwelijk. Als hij eerlijk was, hij ook niet.

Talenka liep door het kamp. Het enige wat ze kon doen, was maken dat ze wegwamen, voor de Aardelingen haar kant uitkwamen. Ze achtte de kans groot dat haar volk voorlopig nog veilig zou zijn in Harogha, haar stad in het brandende zand.

Ze opende een tent en schudde haar hoofd toen ze twee bekenden samen onder de dierenhuiden zag liggen. "Wakker worden!"

Arlinda richtte haar hoofd op van Retlinors borst. Talenka was niet verwonderd dat haar broer sliep als een roos.

"We moeten gaan!"

"Weet ik."

Arlinda geeuwde en stond op. Het deerde haar niet dat ze poedelnaakt voor haar koningin stond. Bij de Saranieten was dat geen schande. In Karan zou het ondenkbaar zijn.

Haastig greep Arlinda haar kleren. Met een grijns op haar gezicht keek ze naar Retlinor, die zich omdraaide en naar een lege plek naast hem scharrelde. Verwonderd opende hij zijn ogen.

"We moeten pakken en gaan!"

Retlinor herkende de zware, hese stem van zijn zusje. Zuchtend kwam hij overeind. Hij had er de pest aan om vroeg op te staan. Dat was de laatste dagen continu het geval. Zijn humeur verbeterde er niet op.

“Wat weet je van onze gast?” vroeg Arlinda.

Talenka wenkte haar om dichterbij te komen en fluisterde: “Het is de zwaardmeester. Ik heb hem een opdracht gegeven.”

“Ik zie je ogen schitteren.”

“Zegt mijn adviseur die niet van mijn broer weg te slaan is.”

“Talenka!”

De koningin deed alsof ze het protest niet had gehoord. Ze verliet de tent, ervan uitgaand dat Arlinda en Retlinor zonder haar hulp aangekleed zouden raken.

Agiband hield Bengor in zijn armen. Het naderende geluid van krakende laarzen deed hem omdraaien. Hij keek regelrecht in het gezicht van Talenka en stelde vast dat ze in het daglicht een andere uitstraling had, dan in het vuur van de fakkels. Ze straalde de jeugdigheid uit die bij haar leeftijd paste.

Ze trok Agiband aan als een magneet. Zijn ogen lieten haar niet los, al deed hij daar verwoede pogingen toe. Hij mocht niet vergeten wie ze was. Neerbuigend begroette hij haar. Ze lachte hem vierkant uit.

“Je bent grappig.”

Agiband staarde haar na terwijl ze hem voorbijliep. Ze was voor hem een compleet mysterie. Ze intrigeerde hem even hard als dat ze hem beangstigde. Haar zelfzekere pas deed hem inzien dat het geen zin had haar te willen doorgronden. Dat zou hem nooit lukken.

Zijn aandacht ging naar de peuter die in de draagdoek op zijn borst hing. Agiband was er zeker van dat de jongen wees was. Hij was dol op de kleine prins. Nu hij de peuter dicht tegen zich aan hield, drong het tot hem door dat hij sterker aan hem gehecht was geraakt dan hij wenste. Hij mocht het kind al sinds zijn geboorte. Als hem iets zou overkomen, zou hij het zichzelf nooit vergeven. Het jongetje met de fijne, blonde haren en de grote blauwe ogen moest blijven leven. Wat er ook gebeurde, de toekomst van de planeet hing ervan af.

Talenka's blik priemde in Agibands rug. Het was alsof ze hem vertelde dat hij op zijn intuïtie moest leren vertrouwen. Zijn Saraniets bloed moest hem leiden. Die gedachte beangstigde hem. De afkomst van een van zijn overgrootouders had hij bewust verdrongen.

Zijn aandacht was gericht op het inpakken van zijn spullen, toen iemand hem liet schrikken.

“Hé, zwaardmeester van mijn voeten!”

Hij keek over zijn schouder. Een man van zijn leeftijd naderde. Zijn toon was even neerbuigend als die van Talenka. Hij had dezelfde lichtbruine ogen, die gloeiden als hete kolen. Zijn lange, zwarte haren wapperden in de wind.

Agiband staarde zijn tegenstander – die hem met getrokken zwaard tegemoet kwam – stomverbaasd aan. Zijn wapen was niet zo mooi als zijn creaties, maar wel dodelijk scherp.

“Geef me het kind!”

Agiband herkende Talenka's stem. Ze kwam hem tegemoet en duwde het handvat van haar zwaard in zijn hand, nadat hij aarzelende Bengor aan haar overhandigde. Haar kalme houding, deed hem inzien dat er geen reden tot paniek was.

“Trotseer mijn broer,” fluisterde ze in zijn oor.

Het kind gaf geen kick in haar armen. Toch voelde hij zich duidelijk niet op zijn gemak in de armen van het meisje. Het was alsof hij niet durfde te wenen.

Agiband keek naar de generaal, die dreigend op hem afkwam.

“Wil je alleen maar sierzwaarden smeden, of moeten ze voor iets dienen?” vroeg Retlinor met een grijns op zijn gezicht.

Hij spuwde op de grond en keek uitdagend naar Agiband.

“Wat wil je van me?” vroeg de onthutste zwaardmeester.

“Dat je een zwaard leert gebruiken,” siste Retlinor.

Vertrouw! Vertrouw! Vertrouw! Het klonk als een mantra in Agibands hoofd. Het was Talenka's stem die hem in gedachte toesprak. Haar broer wilde hem niet in mootjes hakken. Daar moest hij op vertrouwen toen de generaal naar hem uithaalde.

Agiband had geen aambeeld in de buurt. Het zwaard in zijn hand kon hij niet smeden. Het diende om zich mee te verdedigen. Hij hield het voor zich uit. De klap die Retlinor erop gaf, deed hem wankelen. Staal op staal weerklonk als donderslagen in zijn oren. De wapens die hij fabriceerde, konden geen aanval van Saraniets kaliber aan.

Retlinor bleef uithalen, tot hij op de knieën zakte. Alleen de stalen kling van het wapen dat hij vasthad, voorkwam dat hij werd doorkliefd.

Het drong tot hem door dat zijn uitdager beter getraind was. Zijn spieren tekenden zich duidelijker af dan die van Agiband.

Zelfs Talenka had meer spierkracht dan de zwaardmeester, die er nooit bij had stilgestaan dat hij fysieke vaardigheden zou moeten ontwikkelen om te overleven. Hij maakte geen schijn van kans tegenover een getrainde Saranietse krijger.

Retlinor trok zijn mondhoeken op en reikte hem de hand. Verwonderd greep Agiband die. De generaal trok hem recht.

“Je hebt veel te leren,” zei Retlinor. “Mijn zusje wil niet dat ik je afmaak. Eerlijk gezegd: ik mag je Karaan!”

De twee jongemannen keken elkaar in de ogen, terwijl hun handen in elkaar geklemd bleven. Agiband besepte dat de Saranieten zijn vijanden niet waren. Vanuit zijn ooghoek zag hij Talenka Bengor wiegen.

“Wie ben jij?” vroeg Agiband.

“Generaal Retlinor, broer van de koningin.”

Agiband miste zijn beste vriend. Hij aanzag Retlinor als een waardige opvolger.

Niet ver van waar de Saranieten hun kamp hadden opgeslagen was een grot. Deze lag verscholen tussen de bomen in de bossen rond Karan. De twee deserterende Aardelingen hadden er hun bivak gemaakt.

Richie richtte zijn hoofd op. In de verte hoorde hij geluiden. Hij spitste zijn oren om beter te kunnen luisteren. Hij hoorde stemmen die een, voor hem, onverstaanbare taal spraken.

Geeuwend kwam hij overeind. Vertederd keek hij naar Larry, die naast hem lag te slapen.

De twee mannen hadden gelopen alsof hun leven ervan afhing, bepakt met zware zakken vol met spullen die ze onmisbaar achtten. Naast wapens bevatte hun uitrusting campingspullen, die Larry uit de opslagruimte van het schip had genomen.

Samen lagen ze op een luchtbed dicht tegen elkaar in samen geriste slaapzakken. Richie wenste dat dit moment eeuwig kon duren. Helaas naderden de vreemde stemmen. Larry was te diep in slaap om iets te horen. Zijn onbezorgde houding, begon Richie dwars te zitten.

“Larry, wordt wakker!”

Hij tikte zijn vriend tegen de arm. Die opende verwonderd zijn ogen en staarde hem aan.

“Er zijn mensen in de buurt.”

Larry kwam overeind. “Weet je het zeker?” Hij geeuwde. “Is je vader ons aan het zoeken?”

“Geen idee, ik versta er geen woord van.”

Larry staarde Richie verwonderd aan. Moesten ze de inboorlingen van deze planeet vertrouwen, of niet? Ze beseften dat de kapitein een gruwelijke slachting had aangericht. Het was aannemelijk dat dat zich tegen hen keerde.

“We moeten hier weg. Ze naderen,” zei Richie.

Larry hoorde de stemmen nu ook.

De twee mannen hadden geen idee wat er op hen afkwam. Buiten naderde vreemde mensen. Wat schulde er verder in de grot waarvan ze niet dieper dan de ingang waren gegaan?

De Aardelingen troffen vele schatten aan in de ruïne van het vernietigde paleis van Karaan; goud, edelstenen en bruikbare voorwerpen zoals bestek en beddengoed. Nu de technologie het grotendeels had begeven, moesten de veroveraars zich behelpen met wat er beschikbaar was.

Alle lichamen waren op bevel van kapitein Simon op een grote stapel verzameld. Daaronder bevonden zich een man en een vrouw die zo vast in elkaars armen waren verstrengeld dat ze hen niet uit elkaar konden halen. Het waren de stoffelijke resten koning Garvon en zijn koningin Sirla.

Kapitein Simon herkende de koninklijke doden niet. Het zou weinig verschil hebben gemaakt. Voor hem waren alle menselijke wezens op deze planeet gelijk. Mannen, vrouwen of kinderen, het maakte hem niet uit. Ze waren allemaal dood of zijn slaven.

Hij keek op naar Carla die hem tegemoet trad met haar tablet. Haar onafscheidelijke hulpmiddel was als een lichaamsdeel voor haar. Ze liet het amper los. Hij verdacht haar er zelfs van ermee te slapen.

Carla had een algoritme gemaakt van de emoties van de gevangen Karanen. De analyse hiervan deed haar fronsen. Ze moest de resultaten met haar vader delen.

“Vader,” zei ze, “we hebben een probleem.”

“Vertel.”

Ze beet even op haar lip. “De mensen hier voelen dingen anders aan. Het is alsof ze geen geweld kennen. Ze willen zich onderwerpen.”

“Dat is toch prachtig, dochter!”

“Er is een probleem.”

“Wat?”

“Er zijn hier nog mensen, waar niemand over wil praten. Deze zouden een gevaar kunnen zijn.”

“Onderzoek.”

“Niemand wil iets loslaten.”

De kapitein stond perplex. Carla wilde hem iets wilde zeggen, maar durfde niet. Ze kon haar vader niet om de tuin leiden. Hij had haar door.

“Vader, ik heb DNA-analyses gemaakt.”

“En?”

“Als ik ooit een kind zou kunnen baren, moet ik een van deze mensen ervoor gebruiken.”

Het gezicht van de kapitein vertrok staalhard. Hij was via diplomatieke weg aan zijn vrouw gekoppeld. Na de geboorte van hun dochter gingen ze elk hun eigen weg. Hun taak zat erop.

Hij verwachtte niet dat het met zijn dochter anders zou lopen. Diep in zijn binnenste wist hij dat ze gelijk had. Aan de andere kant was het idee dat hij haar aan een inboorling zou koppelen ondenkbaar. Hij had beslist dat zijn elite het spel anders zou spelen.

“Carla, doe niet zo dom!” De kapitein slaakte een zucht. “Laat het gewone volk zich met deze mensen mengen. Voor jou is kolonel Sedgewick het geschikts. Je wil toch niet zo’n beest in je bed?”

Zijn dochter droop met neerhangend hoofd af. Wat wilde ze werkelijk? Ze wenste vooral haar autonomie niet op te geven. Als ze trouwde met de kolonel, werd ze mevrouw Sedgewick. Ze zou aanzien krijgen door hem en niet meer door haar prestaties als ingenieur Carla Simon. Een deel van haar kon zich daar moeilijk bij neerleggen.

Dat ze meer sympathie begon te krijgen voor de vreemde mensen in de omheining, baarde haar zorgen. Ze mocht het vooral niet aan haar vader laten merken. Het was alsof ze inzag welke poppenkast Richie al die tijd had gespeeld.

De kapitein begreep Carla. Zijn vader had alle stambomen aan boord vergeleken. Hij en zijn dochter waren aan alle andere Aardelingen verwant.

Hij kende de DNA-profielen van iedereen. Zijn dochter stond niet goed aangeschreven. Ze had veel kans om een kind met een afwijking te krijgen. Hierdoor had ze zich op haar studies en later op haar werk gegoooid.

De kapitein beseftte dat ze zijn laatste hoop was om zijn bloedlijn verder te zetten, zoals de kaarten op dat moment lagen. Zijn zoon, die niet op vrouwen viel, zou dat nooit doen.

Het plan om nog een kind met een lokale vrouw te verwekken, kwam in hem op. In tegenstelling tot zijn dochter had de kapitein geen biologische klok. De kans dat hij grootvader zou worden dankzij een van zijn twee kinderen, achtte de kapitein bijna onmogelijk.

Carla moest haar halfbroer Richie gelijk geven. In zijn hart had hij voor Larry gekozen, wetende dat er uit deze combinatie geen kinderen zouden voortkomen. Hij had zijn geaardheid aanvaard, in tegenstelling tot zijn vader.

Carla bekeek haar arm, die verminkt was door talloze injecties. Bij veel Aardelingen was dat het geval. Op het schip dreigden diverse tekorten doordat de voedingswaarde van alle planten en de laatste dieren aan boord afnamen. Wetenschappers hadden de hoeveelheid middelen die nodig waren om zonder landbouw aan de voedselbehoefte van de stijgende bevolking aan boord te voldoen verkeerd ingeschat.

Er was een voorstel om de lichamen van de overledenen te verwerken tot elektrocytenpap, maar dat botste op weerstand. Verschillende mensen voelden zich nog niet klaar voor kannibalisme.

Carla was gewend haar voedingsstoffen via een infuus te krijgen. Ze was graatmager. Haar haren braken af. Ze had al enkele jaren niet meer gemenstrueerd. De hoop op nageslacht begon ze stilaan te verliezen. Haar volk was aan het uitsterven.

Wilde ze wel kinderen? Als ze eerlijk was tegenover zichzelf wel, als ze hen uit een reageerbuis kon krijgen. Na alles wat ze als kind tussen haar ouders had zien gebeuren, was er geen haar op haar hoofd dat eraan dacht ooit intiem te zijn met een man.

Haar vertrouwen was geschaad. Dat was de reden waarom ze Larry aanvaardde en ook niet. Ze gebruikte hem als schaamlap om te doen alsof alles in orde was. Hij was handig om de schijn op te houden, tot ze doorkreeg hoe zwaar het haar halfbroer viel dat hij haar openlijk kuste. Ze begon ervan te walgen.

Larry liet bij haar alarmbellen rinkelen. Ze vertrouwde hem niet. Hij was in staat iemand het mes in de rug te steken. Ze kon alleen maar hopen dat het Richie niet zou overkomen. Ze dacht meer aan haar twee jaar jongere halfbroer dan ze wenste. Had ze spijt dat ze niet de moed had gehad om net als hij hun nieuwe wereld te gaan verkennen?

Richie en Larry hadden zich naar de uitgang van de grot gewaagd. Ze zagen een grote groep mensen passeren. Het waren geen Aardelingen. Met zoveel waren ze niet meer en de klederdracht van de passanten leek niet op hun uniformen.

“Dit zijn mensen van hier,” fluisterde Richie en hij sloop dichterbij om te gaan kijken.

Larry kon zijn vriend niet tegenhouden. Met lede ogen keek hij toe hoe Richie in een boom bij de uitgang van de grot klom.

Richie vermoedde dat niemand hem zou opmerken. Hij achtte zich beschut door de bladeren. Niets was echter minder waar. Hij kende de buitengewone zintuigen van de Saranieten niet.

Koningin Talenka rook dat er een vreemdeling in de buurt was. Ze snuffelde en de geur van de mensen uit het ruimteschip drong door in haar neus.

Meteen hield ze halt. Ze stak haar arm op, als teken dat ze stilte eiste.

Arlinda, die naast haar reed, werd ook iets gewaar. Haar palomino merrie trappelde onrustig. Het dier reageerde op wat er zich in de omgeving bevond: een onbekende levensvorm.

Talenka en Arlinda knikten naar elkaar. Ze maakten enkele armbewegingen, die voor Agiband onduidelijk waren. Zijn rijdier was gespannen. Hij hield zich stevig in het zadel met Bengor tegen zich aan.

Zijn blik kruiste die van Retlinor, die erop rekende dat de vrouwen het probleem zouden oplossen. Op het gelaat van de jonge generaal verscheen en tevreden glimlach. Van iedereen kende hij zijn zusje en Arlinda het beste. Hun plan was hem duidelijk. De onbehopen

houding van de zwaardmeester, die met een peuter zeulde, bezorgde hem een binnenpretje.

Hij stuurde zijn paard naast dat van Agiband en fluisterde: "Er zijn bezetters in de buurt. Laat mijn vriendin en zusje ermee afrekenen."

Agiband had geen andere keuze dan de Saranieten te vertrouwen. Hij keek er niet naar uit om doden te zien vallen. Hij zag Talenka en Arlinda langs een grotwand klimmen. Ze hadden door waar de indringers zich bevonden en besloten zich tussen de twee te begeven. De jonge krijgsters wensten op hun manier met ze af te rekenen.

Richie aanschouwde de grote groep mensen vanuit de boom, zonder te beseffen dat men hem had opgemerkt. Hij herkende enkele wapens aan de hand van historische documentaties die hij op de museumschermen van het schip had gezien. Zwaarden werden ondertussen allang niet meer gebruikt op Aarde. Het enige wat hij kon bedenken, was dat hij een primitief leger zag passeren.

"Richie!"

Hij draaide zich om toen hij Larry zijn naam hoorde roepen. Net toen hij zijn hem wilde aanmanen de aandacht van het vreemde leger niet te trekken, zag hij dat zijn vriend op zijn knieën zat, geflankeerd door twee jonge meisjes. Ze hielden hem letterlijk het mes op de keel. De kille blik in hun ogen verried dat ze niet zouden terugdeinzen om hem te doden.

"Ik ... Wij willen jullie geen kwaad doen," zei Richie.

Zijn hart sloeg op hol. Hij was zich ervan bewust dat hij een laserpistool in de zak van zijn vest had. Het gebruiken, kwam niet in hem op. Hij schatte de belaagsters hooguit zestien jaar. Hun zelfverzekerde houding deed hem huiveren. De frons op hun gezicht verried dat ze hem niet verstonden.

Hij klom uit de boom en deed zijn handen omhoog toen hij weer op de grond stond. Hopelijk begrepen ze zijn teken van overgave. Geen haar op zijn hoofd dacht eraan om iemand in koelen bloede neer te knallen. Het was alsof hij Larry hoorde smeken om hem neer te schieten. Hij kon het niet.

"Ik ben Richie Jones."

Hij wees naar zichzelf. De twee meisjes bleven er onbewogen bij staan. De ene had zwarte haren, de andere bruine. Beide waren gehuld in een soort van lederen jurken, die op harnassen leken. De donkerblauwe tekeningen rond hun polsen deed Richie denken aan een oud gebruik van zijn voormalige thuisplaneet. Het waren tribals. Tot zover hij zich kon herinneren, had niemand meer zulke lichaamsversieringen, al waren die decennia populair geweest op zijn vergane planeet.

“Ik smeeek jullie! Laat hem leven! Neem mij!”

Talenka keek naar Arlinda. Ze verstonden geen woord van wat hij zei. Larry, die tussen hen zat begon te snikken. Hij was aan hun genade overgeleverd.

“We binden ze vast en nemen hen mee. Dat lijkt me nuttiger dan ze koud te maken. We krijgen er misschien iets uit. Heb je de snelboeien bij je?” zei Talenka

Arlinda knikte. Ze greep een soort van leren touw dat zich als boeien om Larry’s polsen legde. Richie voelde ze rond de zijne klemmen, toen Talenka iets in zijn richting gooide. Hij schrok toen hij zijn armen naar beneden wilde doen en merkte dat ze vastgemaakt waren. Dat de Beran’tha materie konden beheersen en daarom magische wapens hadden, had hij niet voorzien.

Samen met Larry werd hij meegevoerd door de meisjes, die sterker waren dan ze op het eerste gezicht leken. Hun spierkracht deed niet onder voor die van een getrainde soldaat. Gedwee volgden de twee Aardelingen.

Met lede ogen keken ze toe hoe de Saranieten hun spullen meenamen. Talenka was er zeker van dat er materiaal bij was dat voor haar volk bruikbaar was. Ze nam – in tegenstelling tot koning Garvon – de voorspellingen die haar moeder op haar sterfbed had gemaakt wel serieus.

Agiband voelde een gemeenschappelijke factor met de twee vastgebonden gevangenen. Hij verstond ook niet wat er gezegd werd toen Talenka haar volk aansprak. Haar toon klonk ernstig. De

Saranieten hingen aan haar lippen. De twee gevangenen keken met grote ogen om zich heen vanuit de kooi waar ze in waren gezet.

Retlinor sloeg Agiband op de schouder met zo'n kracht dat hij bijna op de grond viel. De zwaardmeester moest toegeven dat hij hard zou moeten trainen om het niveau van een Saraniet te bereiken.

"Weet je wat de grap is?" vroeg Retlinor.

Agiband trok zijn wenkbrauw op. Het was hem niet ontgaan dat men hem met een accent aansprak.

"Wij kunnen wel Karaan, maar jij kent geen Saraniet." Retlinor lachte met zijn eigen opmerking.

Met hangend hoofd stelde Agiband vast dat hij gelijk had, maar welke taal de twee mannen die letterlijk uit de lucht waren komen vallen, spraken, wist niemand.

Richie en Larry konden alleen elkaar verstaan. De Aardelingen zaten gekneveld hun lot af te wachten. Ze hadden er weinig goede moed in.

"Denk je dat ze ons gaan laten leven?" vroeg Larry met gedempte stem.

"Geen idee."

Het tweetal zag dat de Saranieten hun spullen onderzochten. De sfeer was uitgelaten, tot een krijger het laserpistool greep en hierbij per ongeluk de trekker overhaalde.

Het wapen ging af.

Een oorverdovende knal weerklonk. Een boom viel onder luid gekraak om. Net op tijd kon een vrouw opzij springen. Onderaan was de stam helemaal weggebrand.

Iedereen stond versteld. Zo'n wapen had niemand van het gezelschap ooit gezien.

"Dat is wat we nodig hebben!" riep Talenka. Ze keek naar de twee gevangenen die er verslagen bij zaten. De mannen waren er zeker van dat hun laatste uur was geslagen. Ze kenden hun eigen wetten en wisten wat er met deserteurs gebeurde. Die kregen de doodstraf.

Talenka merkte dat ze iets verborgen. Vooral Larry vertrouwde ze niet. Hij straalde iets uit en had daarbij de geur van een verrader. Ze was er zeker van dat hij iets achterhield.

“Neem hen mee!” riep ze bevelend.

Enkele Saranietenkrijgers grepen de twee mannen en gooiden ze in een wagen.

Agiband stapte opnieuw op zijn rijdier. Hij snapte niet waarom hij er een toegewezen had gekregen, terwijl het gros van het leger in karren achter paarden plaatsnam.

“Je zou zeeziek worden,” zei Retlinor, die zijn hengst naast die van Agiband stuurde.

“Hoe bedoel je?”

“In zo’n kar. Je kan rijden. Wees blij dat de weddenschappen in je voordeel zijn.”

“De weddenschappen?”

“Wie het snelst zal sterven in het brandende zand: jij of die twee deserteurs uit de lucht. Volgens mijn zusje Talenka heb je een beetje Saraniets bloed. Dat werkt in je voordeel.”

Hij daagt me uit! Hij wil dat ik mijn grenzen verleg. Hij wil dat ik leer vechten.

Agibands intuïtie vertelde hem dat Retlinor het type was dat wanneer hij hem niet mocht, hij het niet zou navertellen. Hij keek naar Talenka die voor hen reed. Op haar kreeg hij geen vat. Hij vond haar mooi, maar haar ijzige houding zorgde ervoor dat hij afstand hield. Toch keek hij regelmatig naar haar. Hij was er zeker van dat ze het doorhad en er stiekem van genoot.

“Nee, het is niet je karakter, het is je opvoeding die je tegenhoudt,” hoorde hij Retlinor zeggen.

Hij keek de generaal verward aan.

“Mijn zusje.” Verduidelijkte Retlinor zijn opmerking. “Wij zijn niet zo preuts dat we alleen staan gapen.”

“Ze is de koningin.”

“Daar kijken wij niet naar. Mijn vader was een tuinman. Wat de hare was, weten we niet.”